

Světla ubývá, je načase rozsvítit!

Venku je už nějakou dobu brzy tma. Když chce člověk odpoledne něco dělat, musí si na to posvítit, přitímí jednoho uspává či vede spíše k pasivním činnostem. Situace, kterou všichni prožíváme, taky nevypadá zrovna světle. Tma strachu, znechucení a nejistoty se vplížila do našich duší a tak nějak tam zdomácněla. Vidíme to černě. Kdo ví, kdy a jak to všechno skončí. Ach jo. A jak pravil někdo moudrý: Je jednodušší nadávat na tmou, než rozsvítit světlo. Ale... jednoduchým řešením možná odzvonilo. Ve vsí té tmě je potřeba rozsvítit. Najít ve svém srdci ten malinký plamínek naděje, světla a radosti a nebojácně ho zapálit. Ano, možná budeme vypadat jako blázni a ano, asi to bude jen malý plamínek, který naše okolí nezalije oslnivým světlem. Ale ve tmě je i malé světýlko vidět na míle daleko. A někomu se může stát důležitým orientačním bodem, majákem, nadějí. A taky od něj můžou „chytit“ další plamínky. A najednou...je světlo. Jediná věc, která může tmou zahnat. Nadávání ani používání ještě černějších barev nám nepomůže. Buď světlem.